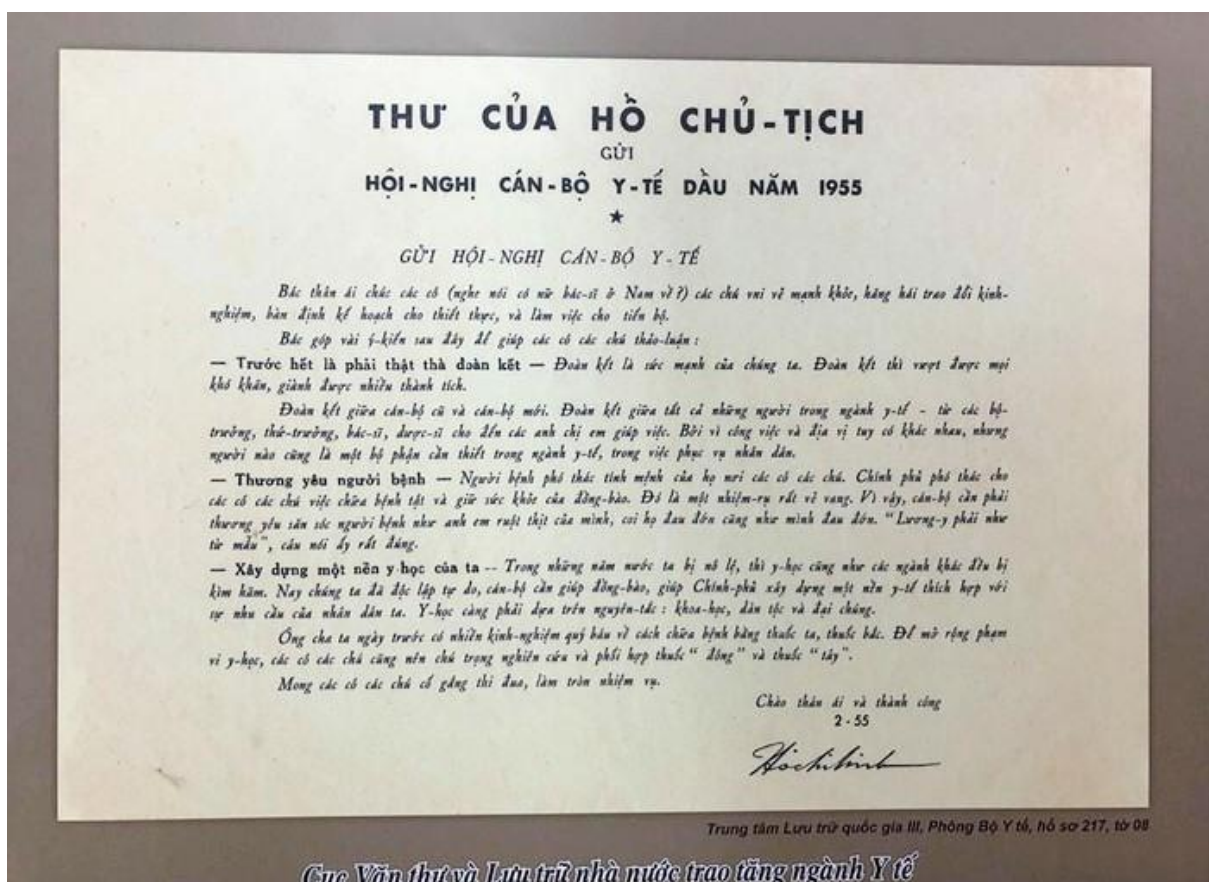

Bác Hồ với ngành y tế: Nét chữ ấm áp giữa lòng Việt Bắc (Bức thư Căn dặn năm 1947)

Giữa những ngày đông rét mướt của chiến khu Việt Bắc năm 1947, khi tiếng súng kháng chiến đã vang lên, những người làm công tác y tế đang tụ họp trong một hội nghị quan trọng. Điều kiện vô cùng gian khổ: thiếu thốn thuốc men, dụng cụ, và cả kinh nghiệm chuyên môn.

Trong không khí đầy lo toan và quyết tâm ấy, một bức thư ngắn, viết tay với những nét chữ thân thương và mạnh mẽ, đã được gửi đến từ Chủ tịch Hồ Chí Minh. Bức thư ấy như một ngọn lửa ấm áp, soi sáng con đường chông gai phía trước.

Bác không đi sâu vào kỹ thuật chữa trị, mà Bác đi thẳng vào **tâm lòng**.

Bản sao thư của Chủ tịch Hồ Chí Minh gửi Hội nghị Cán bộ y tế.

Người bệnh gửi gắm cả sinh mệnh

Bác mở đầu thư bằng việc đặt trách nhiệm lên vai mỗi người thầy thuốc. Giọng Bác trầm ấm nhưng chứa đựng sự tin tưởng tuyệt đối:

"Người bệnh phó thác tính mệnh của họ cho các cô, các chú. Chính phủ phó thác cho các cô, các chú việc chữa bệnh tật và giữ sức khỏe cho đồng bào."

Những dòng chữ ấy nhắc nhở: Nghề y không chỉ là một công việc, mà là một **sự ủy thác thiêng liêng**. Khi cầm dao mổ, khi kê đơn thuốc, người thầy thuốc đang nắm giữ sinh mệnh của một con người. Đây là một vinh dự, nhưng cũng là một trách nhiệm nặng nề nhất.

Lời Thề "Lương y như từ mẫu"

Và rồi, Bác viết ra câu nói định mệnh, làm thay đổi mãi mãi khái niệm về người thầy thuốc Việt Nam. Bác căn dặn:

"Cần phải thương yêu, săn sóc người bệnh như anh em ruột thịt của mình, coi họ đau đớn cũng như mình đau đớn. Lương y phải như từ mẫu."

"**Từ mẫu**" – hai chữ ấy chứa đựng toàn bộ triết lý nhân sinh của Bác. Bác không chỉ muốn thầy thuốc giỏi chuyên môn (Lương y), mà còn phải có tình thương bao la của người mẹ (Từ mẫu). Người mẹ chăm sóc con không vì thù lao, không phân biệt giàu nghèo, sang hèn, mà chỉ bằng **tình yêu vô bờ bến** và **sự tận tụy không giới hạn**. Bác dạy rằng, sự quan tâm của người thầy thuốc phải vượt lên trên quy tắc nghề nghiệp để trở thành một **hành động nhân ái**.

Đoàn kết và Học hỏi

Bên cạnh tâm lòng, Bác còn chỉ ra con đường để y học phát triển bền vững: **Đoàn kết và Học tập**.

Bác nhắc nhở cán bộ cũ và cán bộ mới phải "**thật thà đoàn kết**", phải giúp đỡ nhau cùng tiến bộ. Bác biết rõ, trong kháng chiến, tài năng và kinh nghiệm phải được truyền lại nhanh chóng.

Và quan trọng hơn, Bác yêu cầu các thầy thuốc phải **luôn luôn tìm tòi, học hỏi, nghiên cứu**, và đặc biệt là phải biết **kết hợp y học hiện đại với y học cổ truyền dân tộc**. Đó là tầm nhìn vượt thời gian: vừa tiếp thu tinh hoa thế giới, vừa không quên đi bản sắc và kinh nghiệm chữa bệnh quý báu của cha ông.

Bức thư năm 1947 đã trở thành **linh hồn** của ngành Y tế Cách mạng. Nó không chỉ đơn thuần là chỉ thị, mà là lời tâm tình của người Cha già dân tộc gửi gắm niềm tin và tình yêu thương vô hạn vào những người chiến sĩ áo trắng. Cho đến ngày nay, mỗi khi đọc lại, các thế hệ thầy thuốc đều cảm nhận được sự ấm áp, truyền lửa của Bác, thôi thúc họ tiếp tục gánh vác sứ mệnh chăm sóc sức khỏe nhân dân với cả **Tâm** và **Tài**.